

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sžd/24/2014
Identifikačné číslo spisu:	2013200179
Dátum vydania rozhodnutia:	12.11.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:2013200179.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Petra Paludu, v právnej veci žalobcu Ing. V. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom M., proti žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, Krajské riaditeľstvo PZ v Trnave, Kollárova 31, 917 02 Trnava, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-TT-KDI3-7/2013-ODV zo dňa 21. februára 2013, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/30/2013-43 zo dňa 5. júna 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/30/2013-43 zo dňa 5. júna 2014 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Konanie pred krajským súdom

Krajský súd v Trnave na základe žaloby žalobcu preskúmal zákonnosť napadnutých rozhodnutí správnych orgánov, ako aj postup, ktorý predchádzal ich vydaniu podľa § 250j ods. 1 OSP v rozsahu a z dôvodov uvádzaných v žalobe a dospel jednohlasne k záveru, že žaloba je dôvodná, preto podľa § 250j ods. 2 písm. d) OSP zrušil rozhodnutie žalovaného č. KRPZ-TT-KDI3-7/2013-ODV zo dňa 21. februára 2013 a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Krajský súd dospel v predmetnej veci k záveru, že druhostupňový správny orgán sa dostatočným spôsobom vysporiadal s námietkami žalobcu, avšak len v súvislosti so zistením skutkového stavu veci. Nemožno však konštatovať, že by správny orgán, vzhľadom na okolnosti, za akých došlo k škodovej udalosti, resp. vzniknutej situácii po nej sa náležite a dostatočne zaoberal tým, či žalobca ako účastník škodovej udalosti konal bez zbytočného odkladu alebo nie, a to v súvislosti s upovedomením poškodenej osoby o spôsobenej škode ako aj oznámením škodovej udalosti polícii.

Účelom § 66 ods. 6 zákona č. 8/2009 Z. z. je zabezpečiť, aby pri škodovej udalosti bolo umožnené rýchlo a bezproblémovo zaistiť náhradu škody v prospech poškodeného účastníka škodovej udalosti. Z

tohto pohľadu je potrebné pristupovať aj k hodnoteniu požiadavky zákonného ustanovenia „bezodkladne upovedomiť“ osobu postihnutú škodovou udalosťou o osobných údajoch škodcu, v prípade, že táto nie je účastníkom škodovej udalosti. Zákon nestanovuje žiadnu konkrétnu lehotu na upovedomenie a preto treba vždy vychádzať z konkrétnych okolností prípadu a posudzovať ich vzhľadom na danú situáciu. V danom prípade je preto potrebné prihliadnuť na skutočnosti vzniku škodovej udalosti, ktorá sa stala v priebehu futbalového zápasu, bolo potrebné zohľadniť momentálny zdravotný stav žalobcu, pričom tieto okolnosti v podstate znemožnili obvyklý postup účastníka pri takýchto nehodách. Je totiž nepochybné, že žalobca po tejto škodovej udalosti určitý čas čakal na osobu postihnutú škodovou udalosťou, a teda nemal úmysel zbaviť sa zodpovednosti za spáchaný priestupok. V neposlednom rade je potrebné prihliadnuť tiež na to, že žalobca prostredníctvom svojho syna škodovú udalosť hneď nasledujúci deň oznámil policii ako aj na to, že došlo k náhrade spôsobenej škody. V tejto súvislosti súd považuje za potrebné uviesť, že zámerom zákonodarcu je skôr postihnúť prísnejšie nepoctivých vodičov, ktorí potom, čo spôsobili inému účastníkovi, prípadne inej osobe na jej vozidle, či majetku škodu, a to i nepatrnú, neohlásili túto škodovú udalosť, týchto sankcionovať aj za to, že ich totožnosť ako aj vznik škody nie je známy inému účastníkovi, či poškodenému, čo však nie je prípad žalobcu.

Pokiaľ ide o výrok týkajúci sa uloženia pokuty, resp. odôvodnenie rozhodnutia v tejto časti, je potrebné konštatovať, že konajúci správny orgán sa riadnym spôsobom nevysporiadal s jednotlivými okolnosťami rozhodnými pre určenie výšky pokuty, nakoľko sankcia, ktorá bola uložená žalobcovi je odôvodnená len tým, že správny orgán pri určovaní sankcie a výšky postupoval v zmysle zákona, a že uložená sankcia je primeraná ku spáchanému skutku, na páchatel'a priestupku bude pôsobiť výchovne a v budúcnosti ho odvráti od protiprávneho konania a porušovania zákonných ustanovení. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že nespochybniteľným právom účastníka je v prípade uloženia pokuty - sankcie vydať také rozhodnutie, ktoré bude aj v časti určenia jej výšky dostatočným spôsobom odôvodnené v nadväznosti na konkrétne zistené skutočnosti, okolnosti, údaje, aby bolo z odôvodnenia zrejmé, v rámci akých mantinelov sa pri svojom rozhodovaní správny orgán pohyboval, ktoré skutočnosti zohľadnil. Nie je totiž postačujúce, ak je uložená sankcia v rozsahu, ktorý síce zákon pripúšťa, ale správny orgán musí v odôvodnení rozhodnutia uviesť skutočnosti, ktoré ho viedli k uloženiu sankcie aj pokiaľ ide o jej výšku.

Pri svojom závere vychádzal krajský súd z obsahu predloženého administratívneho spisu, z ktorého mal jednoznačne preukázané, že žalobca sa mal dopustiť priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. b), g) zákona č. 372/1990 Zb. na tom skutkovom základe, že dňa 21.10.2012, keď o 15,00 hodine viedol ako vodič motorové vozidlo zn. FIAT BRAVA, ev. čísla G. v obci Smolenice po Zámočkej ulici, pričom pri cúvaní nevenoval dostatočnú pozornosť vedeniu a premávke svojho vozidla, v dôsledku čoho narazil do pravej zadnej časti motorového vozidla zn. VW TOURAN, ev. čísla Z., ktoré tam zaparkovala vodička E. W., ktorá v čase dopravnej nehody nebola v blízkosti svojho motorového vozidla. V rozhodnutí bolo ďalej konštatované, že žalobca po dopravnej nehode čakal na mieste dopravnej nehody, avšak vzhľadom k tomu, že majiteľ vozidla neprichádzal, z miesta dopravnej nehody odišiel. Dopravnú nehodu nahlásil na Okresný dopravný inšpektorát v Trnave až na druhý deň prostredníctvom svojho syna L. O., keďže je sluchovo postihnutý, pričom pri dopravnej nehode k zraneniu osôb nedošlo, na vozidlách došlo k hmotnej škode.

Za to mu bola uložená sankcia - pokuta 300 € a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá v trvaní 12 mesiacov.

II.

Odvolanie a vyjadrenie k nemu

Proti rozsudku Krajského súdu v Trnave podal žalovaný odvolanie, ktoré odôvodnil ustanoveniami zákona o cestnej premávke ako aj zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch tým, že žalobca si nesplnil povinnosti uvedené v ZCP pre účastníka škodovej udalosti, z jej miesta odišiel bez toho, aby kontaktoval poškodenú alebo bezodkladne nahlásil udalosť policii a preto bol postihnutý za uvedený priestupok a bola mu uložená najnižšia možná sankcia, akú ZoP dovoľuje za tento druh priestupku uložiť. Má za to, že odídenie účastníka škodovej udalosti, ktorý spôsobil škodu na zaparkovanom vozidle bez toho, aby si splnil zákonom ustanovené povinnosti účastníka škodovej udalosti má za následok, že predmetná udalosť nemôže byť považovaná za škodovú udalosť; po jej ohlásení príslušníkovi PZ je považovaná za dopravnú nehodu so všetkými dôsledkami. Pri určovaní druhu a výšky sankcie sa správny orgán zaoberal

hľadiskami, ktoré stanovuje zákon a uložil žalobcovi najnižšiu možnú sankciu. Ak súd vyhodnotil zákonný postih ako neprimerane vysoký a tvrdý, nestalo sa tak vinou správneho orgánu, ale príčiny tohto stavu treba hľadať priamo v zákone. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného potvrdí a účastníkom neprizná náhradu trov konania.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Skonštatoval, že krajský súd sa náležite vysporiadal so všetkými dôležitými skutkovými i právnymi otázkami a stotožňuje sa s jeho závermi. Znova pripomína, že je zdravotne ťažko postihnutý v súvislosti s výkonom vojenskej služby u delostrelcov. Uloženú sankciu považuje vzhľadom na okolnosti prípadu za neprimerane vysokú.

III.

Konanie pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky
ako súdom odvolacím

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) v spojení s § 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá OSP v spojení s § 211 a nasl. OSP) a jednomyselne dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Podľa § 250ja ods. 2 OSP odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak vykonáva dokazovanie. Odvolací súd vzhľadom na ďalej uvádzané skutočnosti nepovažoval za potrebné na prejednávanie veci nariaďovať pojednávanie a takýto postup nebol v rozpore s verejným záujmom.

Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený 12. novembra 2014 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Odvolací súd poukazujúc na znenie § 219 ods. 2 OSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody a vyslovuje názor, že krajský súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia náležite vysporiadal so všetkými dôležitými otázkami a odvolací súd si tieto dôvody osvojuje považujúc ich za presvedčivé a úplné.

K odvolaniu žalovaného dopĺňa nasledujúce úvahy.

Podľa § 2 ods. 1 ZoP priestupkom je zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihniteľný podľa osobitných právnych predpisov, alebo o trestný čin.

Podľa § 12 ods. 1 ZoP pri určení druhu sankcie a jej výmery sa prihliadne na závažnosť priestupku, najmä na spôsob jeho spáchania a na jeho následky, na okolnosti, za ktorých bol spáchaný, na mieru zavinenia, na pohnútky a na osobu páchatel'a, ako aj na to, či a akým spôsobom bol za ten istý skutok postihnutý v kárnom alebo disciplinárnom konaní.

Ako krajský súd správne uviedol, je potrebné prihliadnuť na skutočnosti vzniku škodovej udalosti, ktorá sa stala v priebehu futbalového zápasu, bolo potrebné zohľadniť momentálny zdravotný stav žalobcu, pričom tieto okolnosti v podstate znemožnili obvyklý postup účastníka pri takýchto nehodách. Je totiž nepochybné, že žalobca po tejto škodovej udalosti určitý čas čakal na osobu postihnutú škodovou udalosťou, a teda nemal úmysel zbaviť sa zodpovednosti za spáchaný priestupok. V neposlednom rade je potrebné prihliadnuť tiež na to, že žalobca prostredníctvom svojho syna škodovú udalosť hneď nasledujúci deň oznámil polícii ako aj na to, že došlo k náhrade spôsobenej škody. V tejto súvislosti súd považuje za potrebné uviesť, že zámerom zákonodarcu je skôr postihnúť prisnejšie, nepoctivých vodičov, ktorí potom, čo spôsobili inému účastníkovi, prípadne inej osobe na jej vozidle, či majetku škodu, a to i nepatrnú, neohlásili túto škodovú udalosť, týchto sankcionovať aj za to, že ich totožnosť ako aj vznik škody nie je známy inému účastníkovi, či inému poškodenému, aby títo mali vedomosť o tejto skutočnosti, čo však nie je prípad žalobcu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd dopĺňa úvahy krajského súdu v tom, že aj keď konanie žalobcu formálne napĺňa skutkovú podstatu priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. b), g) ZCP,

treba mať na zreteli i jeho materiálnu stránku, t. j. či je také konanie spoločensky nebezpečné. Ak by žalovaný dospel k záveru, že konaním žalobcu nedošlo k porušeniu alebo ohrozeniu záujmu spoločnosti, ktorým je ochrana poškodených pri škodových udalostiach tak, aby vedeli včas a od toho, kto im škodu spôsobil, všetky okolnosti a súvislosti potrebné pre uplatnenie náhrady škody, mohol by aplikovať ustanovenie § 11 ods. 3 ZCP, podľa ktorého od uloženia sankcie možno v rozhodnutí o priestupku upustiť, ak k náprave páchatel'a postačí samotné prejednanie priestupku.

Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

IV.

Trovy konania

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 246c ods. 1 vety prvej O. s. p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, pretože úspešnému žalobcovi v odvolacom konaní trovy nevznikli a žalovaný nemá na ich náhradu zákonný nárok.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.